

СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-8984) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Subscription: 1 year — \$40.00, 6 months — \$22.00, 3 months — \$12.00. UNA members \$1.25 a month. Change of address — \$1.00. Make check or money orders payable to "Svoboda". Postmaster: Send address changes to: "Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не несуть відповідальності за зміст. Редакція застерігає собі право в потрібні випадки скорочувати надіслані матеріали. Незамовлені матеріали повертаються тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши за адресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік \$40.00, на півроку — \$22.00, на 3 місяці — \$12.00. Для членів УНСОЮзу \$1.25 місячно. За кожну зміну адреси — \$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Президент Реген і Центральна Америка

Президент Реген і з ним вся Америка радіють поступовим поліпшенням економічного стану ЗСА. Цей позитивний зворот американської економіки на шлях економічного покращення в ніякому разі, однак, не зменшує труднощів президента Регена на міжнародному форумі. Конкретно, йдеться про Центральну Америку, а головне про Нікарагуа і Сальвадор, де ССРСР і Куба мають вже сильні причіпки, з яких планують поширювати комунізм на інші країни Центральної і Південної Америки.

Проте клопоти і труднощі президента Регена не спричинили ані Андропов ані Громико — хоч на цьому відтинку також не все гаразд — але домашня опозиція. Ліберали та ізоляціоністи з обох партій в Конгресі грозять заблюкуванням мілітарної допомоги для Сальвадору, і подають багато причин, які важко трактувати поважно. Наприклад, вони вважають, що Америці повинно бути байдужим — чи Сальвадор є під тоталітарним диктатором правої чи комуністичної олігархії і диктатури.

Від довгих місяців президент Реген твердить, що Москва, Східна Німеччина й Чехо-Словаччина узброюють не тільки Кубу, але передовсім Нікарагуа. Щойно на днях бразильський уряд завернув чотири півніські літаки, наладовані советською зброєю, бомбами, ракетами, які везено до Нікарагуа причепивши фальшиву етикетку, мовляв, там: амбуляція, шпитальне вивантаження та медичні предмети для лікування тощо.

Гіпокризія лібералів можна протиставити доказ, що Центральна Америка в руках промислових комуністів становить смертельну загрозу для безпеки Америки. Майже половина імпортованої нафти до ЗСА проходить через Центральну Америку, і тому доступ до Панамського Каналу є неконечним для життєвого інтересу Америки.

Критики президента Регена беззастанно пригадують, що вирішення таких конфліктів, які тепер існують у Нікарагуа і Сальвадорі, повинні бути полагожені „шляхом переговорів“, а не фізичною силою. Пригадаймо, що в Ялті Сталін проречисто підписав договір, що у всіх східно-європейських країнах будуть „вільні вибори“. Знаємо, що сталося з тими „вільними виборами“ — в Польщі, Чехо-Словаччині, Мадярщині і Румунії.

Кілька років тому президент Картер намагався здобути для ЗСА сандиністів в Нікарагуа, надсилаючи їм куди більш економічної допомоги, ніж Америка дала правому диктаторові Сомози за 20 років співжиття Америки з Нікарагуа. Це вирішення „шляхом переговорів“ з комуністичними сандиністами не довело до замирення в Нікарагуа, — як тоді думав Картер.

Сандиністи, не зважаючи на американську економічну допомогу, почали порушувати стабільність Сальвадору шляхом насилання туди комуністичних агітаторів, здебільшого кубинців, та доставляти велику масу зброї із Советського Союзу, Східної Німеччини та Чехо-Словаччини.

Якщо Москва приписує собі право узброювати не тільки Нікарагуа, але також комуністичних повстанців в Сальвадорі, які стараються повалити сальвадорський уряд, що є в союзі з Америкою, — то чому Америка не може обороняти власних політично-мілітарних та економічних інтересів в Сальвадорі?

Понад півтора сторіччя тому, 2-го грудня 1823 року, президент ЗСА Дж. Монро, в його посланні до Конгресу склав декларацію, що була спрямована проти створення європейськими державами нових колоній на американському континенті та їхнього втручання в справи американських держав.

Тому сьогодні тим більше дивно, що президент Реген мусить наводити стільки аргументів, щоб переконати лібералів-ізоляціоністів, які вголос поширюють свою думку, що Америка не повинна обороняти своїх інтересів у Центральній Америці.

Але, на жаль, так воно не є.

ФЕДЕРАЛЬНА ЛАВА присяжних в Грінсборо, Північна Кароліна, обвинуватила шістьох членів крайньо-правої групи Ку-клукс-клану і трьох американських нацистів, які в 1979 році вступали в расистський мітинг, під час якого дійшло до заколотів і ударів між членами місцевими противниками. У заколоті загинуло три особи, а дві були тяжко поранені вистрілами з рушниць.

З України надходять вісті про скріплення режимом репресійного тиску і зосіб на спроб залучення українців католиків та інших віруючих, головне п'ятидесятників. Це пов'язується з перед-Великим часом, в якому теж і в минулі роки партійні і адміністративні чинники „проявляли“, звичайно, більшу „активність“ у поборюванні „уніятської церкви“ та „різних сект“, передусім євангелістів.

Усе це відбувається на тлі широкомасштабної пресової кампанії проти української Церкви, в якій особливо вагоме місце відводиться теж і нашим Церквам за кордоном. Так, наприклад, С. Возняк, кандидат філософських наук з Івано-Франківська, у програмній статті „Релігія в сучасній боротьбі ідей“, в „Радянській Україні“ з 22-го лютого ц. р. писав, що „в арсеналі ідеологічних диверсій проти реального соціалізму дедалі помітніше простежується ставка імперіалістичної реакції на клерикальний антикомунізм, на релігію як один з каналів експорту буржуазних ідей“. На його думку, „ударною силою антикомунізму виступає нині католицький клерикалізм“, що його він ставить в центрі того, що він означає „мнимим релігійним бумом“ та який охоплює теж інші християнські релігії і іслям. Все це автор „Радянської України“ відводить, очевидно, на рахунок закордонних „релігійних агентів“ і „марксологів“, пишучи, що, мовляв, „з метою реґабілітації релігії і церкви, піднесення їх престижу на Заході

Не вперше український читач чує прізвисько Феодосія Гуменюка, славного українського мистця-неконформіста, який досі марно добивався виїзду з ССРСР на волю закордон, хоч більшість інших мистців-неконформістів, з якими Ф. Гуменюк алаштувався вистави в свій час у Москві й Ленінграді, вже давно вішаються вільною творчістю за кордоном, переважно в ЗСА. Але в цьому є також певна „закономірність“: не легко вдалося виїхати російським і жидівським мистцям-неконформістам, але такі вдалося; а українських мистців, як і інших українців-дисидентів, адже в совєтах завжди „мірялося іншою міркою“, згідно з сумно-гумористичною примовкою: Що попови можна, те дякові зась! Бо Феодосій Гуменюк не тільки культуротворець і незвичайно талановитий артист-малювальник, а й українського аванґарду, а він ще й український патріот, про що свідчить, наприклад, хоча б те, що, коли в Москві розпочалися неконформістські російські мистецькі виставки, то маестро Ф. Гуменюк відразу ж організував у Москві „Першу виставку українських художників-неконформістів“, а згодом другу виставку українських художників неконформістів, згідно з Шевченковою засадою: у них (росіян) мова, і

Людмила Волянська

ЧИ ДОЧЕКАЄТЬСЯ МИСТЕЦЬ ВІЗИ НА ВИЌД?

І. нас (українців) мова, у них література, і у нас література... — Але дійсно ж, що окупантові України — тоді білому, а тепер червоному — таке не до вподоби: він на це каже „ніззя“, як у свій час сміявся з такого большевцького українофобства же письменник Юрій Яновський.

Якраз про суму долі цього великого українського мистця заговорив вільний світ знову статтю в „Новому Русскому Слове“, з березня, Александра Глезера, відомого мистецького антрепренера, мистецтвознавця і мистця-неконформіста, який вихав нещодавно з ССРСР, і заснував у Джерзі Сіті, по сусідству „Свободи“, „Музей російського сучасного мистецтва в екзилі“, де експонуються також численні українські малюнки.

Ім'я і прізвисько художника Ф. Гуменюка зустрічаємо часто у зв'язку з відомими виставками неконформістів під совєтами, про які слід сказати пару слів. Незалежний мистецький рух у Советському Союзі, відомий під назвою „рух неконформістів“, розпочався в 1956 році, три роки після смерті Ста-

ІВАН КЕДРИН ЮВІЛЕЙНА КНИГА УАГ У ЛЬВОВІ

У 1978 році появилася 612-сторінкова „Ювілейна Книга Української Академічної Гімназії у Львові“ (Філадельфія-Мюнхен). У березні 1982 року появилася друга частина. На обох книгах зазначено те саме: „На 100-річчя першого українського іспиту зрілості“. Але від заснування у 1967 році Комітету для відзначення Української Академічної Гімназії у Львові окремою книгою до часу появи згаданої першої частини минуло кругло яких десять років, та від першої частини до появи другої — далших чотири роки. Цей довгий період має власну свідливу і неспівну історію, подробиці якої могли б заповнити окрему книжку, що її можна би видати під заголовком: „Як трудно українській громаді реалізувати якусь добру ідею“.

Автор цих рядків був членом Редакційної Колегії, приїздив до Філадельфії на засідання тамошнього Ділового комітету, добре ознайомлений з усіма перипетіями, що їх треба було переборювати, поки появилася ця дві частини книги і тому вважає, що в ім'я відомого гасла „щоб баламутство не ширилося“ (бо воно ще далі шириться довкола Ювілейної книги) треба спершу з'ясувати деякі подробиці народження цієї книги, поки приступити до її ділової оцінки. Бож уміжчасі померли вже перший редактор книги — професор Степан Шах, помер член Редакційної Колегії Богдан Кравців, скарбник Роман Кравців, член Ділового комітету д-р Роман Кос, голова Контрольної комісії інж. Михайло Караман і найстарший віком колишній учитель тієї гімназії, який жив в ЗСА, Михайло Тершаковець. Редакторами Ювілейної книги були за чергою поє. проф. Стефан Шах, проф. Роман Кухар, д-р Богдан Романенчук і врешті д-р Олександр Домбровський. У минулому році д-р В. Кухар, який у першій частині Ювілейної книги названий, як один із сімох

РЕЖИМ ПОСИЛЮЄ ТИСК НА ВІРУЮЧИХ

беруть участь буржуазно-націоналістичні, білогвардійські та клерикальні кола“. При цій нагоді дісталось теж і офіційній Православній церкві. Возняк пише, що „слід підкреслити, що й релігійні організації в нашій країні, зокрема руська православна церква, теж намагаються перебільшити роль релігії і церкви в історії, зокрема роль запровадження християнства на Русі. Християнство Русі нібито започаткувало історію вітчизняної культури, „духово об'єднало“ населення руської землі, „благодійно“ впливало на суспільне життя тощо. Посилились спроби православних теологів приписати православ'ю уявні заслуги в національно-визвольній боротьбі народів Росії“.

Є у Возняка, однак, і таке твердження, як наприклад, що „от що стосується релігійних організацій, релігійних діячів, то в конкретних історичних умовах, в окремих питаннях їх діяльність могла мати прогресивний характер. Однак вона випливала не з суті релігії, а з громадянської позиції духовенства, врахування церковної реальної суспільної обстановки“. Це звучить як такі шукання „мостів“ до офіційної Російської православної церкви, або й інших віроповідань, готових співпрацювати з режимом...

У відношенні закордонних Церков „крапки над і“ ставить ще інший автор — професор марксизму-ленізму Є. О. Ножин, — який в „Комуністичній Україні“ за беззастовицею, у статті п. з. „Фронт без перемир'я“ твердить, що, мовляв, відверто підірвати буржуазно-націоналістичну політику під релігійним прикриттям ведуть українська католицька (уніятська) церква і українська автокефальна православна церква, ядро якої складають злісні вороги українського народу — колишні петлюрівці, пособники гітлерівців, головорізи з бандерівських банд тощо“.

Про ці питання говорилось навіть на зустрічі співробітників і членів редколегії „Вопросов філософії“ (питань філософії) з завідувачами відділів науки і наукових заведень ЦК компартії союзних республік, обкомів і міськомів КПСС в Москві, у жовтні м. р. Як подав цей журнал у своєму І-му числі за 1983 рік, завідувач відділом науки і наукових установ Ужгородського обкому КПСС В. Л. Боднар, вимагаючи аналітичних і оперативних-дійових статей на теми культури, інтернаціонального і національного в духовному житті, впливу науково-технічної революції (НТР) на духовне життя і т. п., підкреслював зосібна, що „необхідно є виділити проблеми впливу церкви, яка стоїть зокрема гостро в західних областях України. Хотілось би бачити більше публікацій про цю проблему“.

Ще більш докладно про Гуменюка згадав у листі мистець Володимир Макаренко у тому ж 1980 році, відразу по його власному приїзді на вільний Захід. Лист писаний до тих осіб у ЗСА, яких просив допомогти Гуменюкові відістатися з Советського Союзу. В. Макаренко писав: „Феодосій Гуменюк, талановитий художник України. Все своє мистецтво присвячує історичним подіям на Україні та її славним синам. Ф. Гуменюк — організатор „І-ї виставки Українських художників у Москві“, на якій був присутній ген. П. Григоренко; Ф. Гуменюк був організатором і „Другої виставки українських художників у Москві“. Ф. Гуменюк — учасник багатьох неконформістських виставок в Ленінграді, відкільки його вигнали. Зараз Ф. Гуменюк одержує відмови від властей ССРСР на виїзд до Канади.“

Але ось Ф. Гуменюк вирішив організувати „Першу виставку українських мистців-неконформістів у Москві“, а за нею другу. Для цього він листово, телефонічно чи усно запросив відомих йому українських

членів Редакційної Колегії, насправді був першим діловим редактором, чи пак „упорядником“ книги, — видав окрему книжку „До блакитних вершин“ — „Перша українська Академічна гімназія у Львові в історичній перспективі“ (Лондон, 1981, стор. 146). Все сам цей перелік прізвищ і дат вказує, що видання Ювілейної книги було подібне до мандрівки наших козаків-немащених возом по вибоїстому степу на Крим по сіль...

Історію, як постанала Ювілейна книга УАГГімназії у Львові подає покійний уже Михайло Караман, як голова Ліквідаційної комісії колишнього Ділового комітету. Цей його звіт може послужити за зразок безпристрасного об'єктивізму. Він стверджує, що насправним ініціатором відзначення першої матури (іспит зрілості) в Академічній гімназії у Львові окремим виданням був мгр Іван Костюк з Трентону, як автор першої в цій справі статті в Америці. Він став секретарем заснованого для цієї справи Ділового комітету у Філадельфії під головуванням тоді декана, описав шамбеляна, тепер уже митриту Мирослава Харнина. І. Костюк став ентузіастом, ба навіть фанатиком видання Ювілейної книги і займався збіркою матеріалів. Але мав дивний підхід до цієї збірки. Кого стрів, про кого знав, що він був колишнім учнем Академічної гімназії у Львові, просив: „Напишиш щось“. Того „щось“ назбиралось повних дві об'ємні валізи, що їх раз Іван Костюк привіз з тріюмфом поставив на підлозі в кімнаті головного редактора „Свободи“ Антона Драгана у Джерзі Сіті. Ще того самого дня Антін Драган, покійний Богдан Кравців і автор цих рядків випорожнили ті валізи, розклали їх зміст на редакційні столи і ствердили, що це горюх з капустою і щоби розділити тамошній куліть від зерна, зробити селекцію та доповнити потрібним для такої книги статтями й фактичним матеріалом — треба велетенської факхової праці. Всі ми три одностайно стали на становищі, що Ювілейна Книга Академічної Гімназії мусить мати характер радше науково-історичного довідника, як календар-альманаха, себто — найбільший натиск треба покласти на фактаж, на з'ясування історії тієї унікальної української середньої школи і на її значення, себто, — які заслуги вона поклала в різних ділянках українського життя. Іван Костюк запропонував усім нам трьом з редакції „Свободи“ чи кожному зокрема стати редакто-

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ Редагус Лев Яценків

Меандри нашої погоди

Ніщо не має такого вітального впливу на людське життя, як погода. Історія нас вчить, що багато цивілізацій зникло з обрії землі а на їх місці появилися нові цивілізації, у висліді злого або доброго підсоння.

А, проте, сучасна генерация вважає добру погоду, як щось природне, що ніколи не може змінитися. Підставу до такого міркування дає нам дійсність, яка дозволяє нам на протязі 50 років (1910-1960) вітатися відносно доброю погодою, без великих змін і коливань.

Але в останніх кількох роках погода змінилася на гірше, посухи чергуються з повіями. На що хворіє наша погода? В чому причина тих всіх змін? Кліматологи висловлюють це різними теоріями. Одна з них — це теорія коливання сонячної орбіти землі, з якою пов'язана змінливість нашої погоди. Друга теорія — це теорія соняшних плям, які появляються циклічно, що 11 1/2 року. Останньою, вони появилися на поверхні сонця у 1979 році. Поява плям на сонці обнижує його температуру, а в тому і кількість тепла, що його отримує певні смуги нашої землі.

Ще інші теорії пов'язують зміни погоди з наявністю вулканічних хмар в повітрі. Таку хмару, до речі, спричинив у березні 1982 року вибух мексиканського вулкану Ель Чічон. Такі вулканічні хмари блокують доплив сонячного проміння на землю. Що, проте, турбує найбільше кліматологів, це те, що холодна погода вирощує ще холоднішу. Бо від смуг землі, покритих снігом, відбивається приблизно 90 відсотків соняшних променів. У висліді, холодна температура нашої атмосфери доводить вологе повітря до конденсації та збільшення снігових опадів.

Ще іншим природним феноменом, що зумовлює зміну погоди — це ефект блокування повітряного струменя. Такий повітряний струмінь на висоті 6-10 миль постає у висліді процесу енергетичної винищення тепла повітрям, тропічним та холодним, полярним повітрям. Такий феномен мав місце в ЗСА в 1980 році та був пов'язаний з нищівною тепловою хвилею повітря, яка спричинила смерть 1,300 людей, при одночасним жакливим морозі в Південній Африці та зливних дощах у Східній Європі.

У журналі „Знання“, з 28-го серпня, 1981 року поміщено цікаву статтю про постійне підвищення відсотку двоокису вуглецю в повітрі, у висліді надмірного спалювання енергетичних палив та зрості технології у промислових країнах світу. На думку автора цієї статті, двоокис вуглецю діє в повітрі, як ізоляція, що

затримує тепло землі та піднімає в той спосіб перебіг температури атмосфери. Кліматологи обраховують, що при кітці цього сторіччя, температура на землі піднісється на кілька ступенів Цельсія і під її впливом почнуть топитися полярні льодяники. Топлення льодяників збільшить кількість води в океанах, яка покриє частину прибережної суходолу, затоплюючи гавані і прибережні ділянки землі. Для прикладу можна подати, що в 1970 роках рівень океанів піднісся на чотири інчі.

Великий вплив на погоду має заліснення нашої планети. На жаль, площа лісів на землі катастрофічно зменшується, почавши від стародавніх часів. Люди вирубують ліси, щоб огріти домів, для будівельних потреб, продукції паперу та поширення посівної площі.

Згідно зі статистикою, кожного року лісова площа світу меншає на 63 мільйони акрів. Ліси становлять запору проти вітрів і тому впливають на устійнення підсоння у суміжних смугах. Вистачить згадати Сагару, що в стародавніх часах була покрита виноградниками та урожайною землею. По вирубанні лісів в Північній Африці на пальне, будову домів та кораблів, почали віяти в тому напрямі вітри, що покрили Сагару грубою верстою піску та перетворили її в пустелю. Бо, крім ерозії землі, відліснення має також великий вплив на затримання ґрунтових вод та дощових опадів.

Звичайно, зміна погоди й підсоння не завжди зумовлені дією людини та людської цивілізації, вона зумовлена також природними факторами. Доказом цього — численні посухи та голодні періоди, що споконвіку переслідували й переслідують людство. З тими пошестями люди боролися мандруючи, перекочуючи на інші смуги землі.

Але сьогодні тих можливостей уже немає, бо немає вже вільної, безпечної землі. У висліді, майже цілий світ — залежний тепер від харчових надвишок Америки, Канади, Аргентини та Західної Європи, які тими надвишками прокармлюють населення кліматично успадкованих, чи належно нерозвинених країн. Але у випадку поганого погоди та неурожаю ця харчова залежність становить катастрофічну загрозу для решти світу. Цю загрозу погіршує ще факт зменшення кількості рослинних харчових порід до 30-ти, з-поміж яких п'ять заспокоюють харчові потреби 60 відсотків людей.

Масо тут на думі: картоплю, рис, пшеницю, кукурудзу та ячмінь. Через дальше обмеження кількості родів харчових рослин, ми збільшимо нашу вразливість кліматичних змін нашої планети Землі.

(Продовження буде)

У Філадельфії...

(Продовження зі стор. 1)

натягнув, що були неспрозуміння з журналом „Патріярхат“, а зокрема з його редактором М. Галієм, який мав дещо відмінний погляд щодо ролі Управи, яка наголошувала на критичності Святого Отця, ні кардинала В. Рубіна. В подальшому говорив про контакт Управи з відділами, поїздки до Риму, видавничі справи, поточну працю Управи і про кризи в Церкві. З них назвав дві кризові ситуації. Перша, це було у зв'язку з опублікуванням обмінних листів московського патріарха Пимена з Папою Іваном Павлом II, а друга з опублікуванням листів кардинала Рубіна до Патріарха Йосифа і відповідь Патріарха, що їх надрукував у своєму офіційному „Церковній вісті“ Єпископ Августин Горняк. Велику частину свого звіту д-р Лон-

Управі була присмюю. Касовий звіт був видрукований так, що всі учасники записалися з фінансовим станом Товариства.

Окремо були складені звіти адміністрації й редакції журналу „Патріярхат“.

Перший склад звіту відповідальний за адміністрацію д-р Володимир Пушкар. Він крім статистичного зведення з журналу „Патріярхат“, в якому вказав куди і скільки розходяться примірників, також подав фінансове зведення, що було надруковане і вручене всім учасникам З'їзду так, що кожний мав нагоду записатися з цілим оборотом видавництва. Крім цього, він подав усний звіт, в якому вказав, у яких обставинах приходилося працювати і скільки для цього приходилося витрачати часу. Все це виконувалося безкоштовно. Покривати видатки кожного місяця за журнал, якого тираж сьогодні добирає до 4.000, не є так легко. Але все ж таки праця знаходить серед читачів й мирян розуміння і підтримку.

Микола Галів подав обширніший звіт з діяльності головного редактора. Він вказав, що журнал „Патріярхат“ є незалежною універсальною серед української діаспори у вільному світі. Журнал втримується виключно на власних силах, себто з передплат, кольпотажу, який приносить прихід, за що належить велика подяка кольпоторам, і пожертв на „пресовий фонд“. Власне це велике зрозумін-

ня до журналу додає сили й охоти для його редакції й адміністрації. Він вказав на труднощі, які існували у минулому, як також згадав про ті напрями, які визнавала Крайова Управа, яких редакція не могла брати до уваги, бо саме життя їх заперечувало. Назвав опубліковані листи московським патріярхом Пименом, а згодом лист кардинала Рубіна до Патріарха Йосифа і відповідь Патріарха, що опублікував Єпископ Горняк, на які не можна було мовчати і піддаватися, що Папа і кардинал Рубін добре відносяться до ПУКЦРК. На закінчення подякував усім за співпрацю, а зокрема д-рові В. Пушкарю й Ярославові Климові.

За Контрольну комісію з переведеної контролю звіт прочитав Теодор Крочак і запропонував, щоб Крайовій Управі, адміністрації й редакції журналу „Патріярхат“ укліти абсолютну рішучість. За Товариський суд звітував Володимир Сенежак, який відмітив, що у звіттовому часі не було жадних судових справ.

По закінченні звітувань відбулась широка і ділова дискусія, у якій взяли участь Оксана Бережницька, Стефанія Бережницька, Дарія Кузик, Іван Ярош, Василь Пасічник, Марія Клячко, Луїшиш, Ковалишин, Роман Крупка, Р. Гайда, В. Сенежак, Р. Данилевич, Т. Крочак, С. Кляфас, О. Пришляк, Ярослав Шербанюк, Мирослав Лабунька, Юліан Головач, В. Медуха й інші. Після закінчення дискусії укліли уступачий Управі абсолютну рішучість.

Звіт Верифікаційної комісії подав Ю. Головач, який сказав, що на З'їзді зареєструвалося 50 делегатів з 76-ма мандатами. До речі, тільки відділи, що є віддані понад 300 миль від місця З'їзду мають право передавати свої голоси. За Резолюційну комісію звіт склав Р. Данилевич. Він підкреслює, що комісія не мала часу зійтися для опрацювання резолюцій, тому подав загальні думки й сугестії, які повинні увійти до резолюцій, а пізніше комісія їх випрацює і подасть до загального відома. Пропозицію Р. Данилевича прийнято.

Відтак приступлено до виборів нової Управи. Номінаційна комісія, що її очолював В. Колодичин, далеко перед З'їздом була висунула на голову Управи м-р Дарію Кузик і її кандидатура була затверджена на засіданні Управи в Дітроїті 22-го січня 1983 року. Щойно кілька днів перед З'їздом Д. Кузик повідомлено, що вони її більше не висувують на голову, бо мають іншого кандидата. У виді такої ситуації на З'їзді були представлені дві кандидатури на голову. Номінаційна комісія поставила на голову Крайової Управи інж. Олександра Пришляка, а Дарія Миндюк — Д. Кузик. У голосуванні більшістю голосів перейшов О. Пришляк.

М. Галів подав внесок — вибрати редактора „Патріярхату“ окремо. Пропозицію прийнято. На редактора журналу „Патріярхат“ знову вибрано М. Галіва.

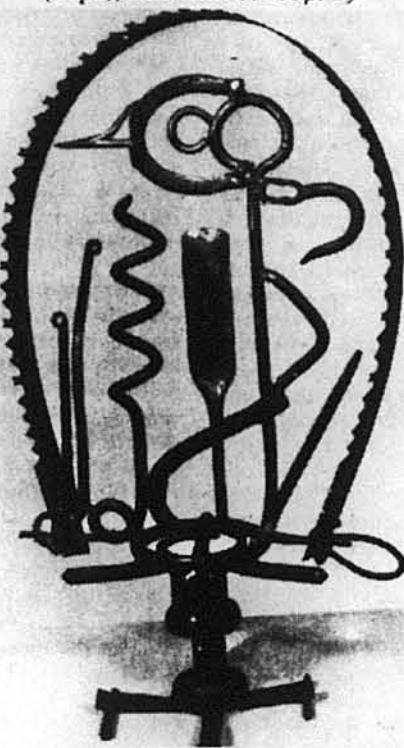
Після цього обрано такий склад Управи: Оксана Бережницька (Баффало), Рома Гайда (Коннектикат), Юліан Головач (Філадельфія), Василь Колодичин (Дітройт), Роман Левицький (Філадельфія), Василь Пасічник (Моррістан), Ева Піддубичин (Нью Йорк), Володимир Пушкар (Філадельфія), Анатолій Ромах (Дітройт), Леонід Рудницький (Філадельфія), Контрольна комісія: Богдан Лончина, Ярослав Пастушенко, Роман Крупка, Теодор Крочак і Роман Ярош. Товариський суд: Юрій Старосольський, Микола Барусевич, Тарас Смайло-Кульчицький і Марко Лонкевич; Рада мирян: Роман Данилевич — голова, Василь Качмар, Роман Осінчук, Роман Смик, Павло Джуль, Михайло С. Тим'як, Ярослав Шербанюк, Микола Куницький, Ярослав Клим, Василь Папіж, Любов Артемишин і Володимир Сенежак.

Предсідник М. Галів привітав новообраного голову інж. О. Пришляка та членів Управи та побажав усім успіху у праці для добра ПУКЦРК й українського народу і попросив до слова новообраного голову, О. Пришляка висловити слова подяки за вибір і довіря. Підкреслює, що він на такому пості є новим, але постарасться все зробити, що буде в його силах та просив

усіх до ширшої й дружньої співпраці. Після слова голови нової Управи учасники З'їзду давали свої пропозиції і сугестії щодо майбутньої праці. М. Галів в імені Президії подякував усім за участь у З'їзді, ділових нарадах та закликав, щоб новообраній Управі дати повну підтримку. З'їзд закінчено молитвою, яку провів о. Маріян Процик.

По 10-ти роках ОМУА...

(Продовження зі стор. 1)

Скульптура А. Перейми — „Птах 'Омега'“ (колекція М. Плавюка).

скульптура — у роках 1967-1968 у школі спання Гобарт вона студіювала спаннявання металів для мистців — і сьогодні в Огайо А. Перейма є більше знала і величезних спаннях металевих скульптур чим із акварель. Колекції її праць є в Дейтонському інституті мистецтва, Українському Інституті Модерного Мистецтва в Чикаго, Іл., колекції Йосифа Карч у Канаді, Ентоні Госвел у Дейтоні, Огайо, та в багатьох приватних домах. Її праці для розповсюдження знаходяться в Маямському університеті-Міддл-таунському кемпусі з 1980 року, на Паблік Сквер у Трой, Огайо, Роберт Масре компанії у Дейтоні. Живучість А. Перейми навіть виходить поза береги її творчості, вона бо належить до Об'єднання Українських Мистців Америки, до Проектувальників і ремісників Огайо, займає становище координатора програми Спання для артистів у школі Гобарт для спаннявання металів у Трой, є членом-мистцем Дейтонського інституту мистецтва, як теж членом Ради Директорів Українського Модерного Мистецтва. Про популярність мисткині засвідчують різноманітні рецензії в американських газетах, як теж згадав про неї Річард Н.Кемпмена, де він у своїй книжці п. з. „Скульптури під відкритим небом“, інформує про скульптури А. Перейми.

Повертуючись до інформації про свою теперішню виставку, А. Перейма сказала, що коли переглянути список її виставок, то впадає в око, що багато з них, як і оця, що невдовзі буде, завжди відбувалися у великодньому часі. „Причинно цього є факт, — пояснила мисткиня, що головною темою моїх праць є писанка. Користуючись символікою писанки з великою присмюю я вживаю писанку як головну форму в моїх композиціях. Писанкові взори і кольори — це одне із моїх найбільших зацікавлень. Тому, й коли випрацювую композиції і кольори, свідомо користуюсь усім моїм знанням українського народного мистецтва, а особливо писанки. Але при цьому хочу зазначити, що я не вважаю себе знатоком українського мистецтва — я прямо ним захоплена і постановила це захоплення використати як рушійну силу до моєї творчості“.

На виставці в травні, — пояснила мисткиня, — вона виставлятиме 15 металевих скульптур. Можна їх — за окресленням самої мисткині, — поділити на дві групи:

п'ять її праць буде геометричних, а біля десяти інших скульптур — зображуватимуть „птахів“, зроблених із знайдених предметів, переважно із рільничого знаряддя. Геометричні скульптури мають характер абстрактів, а в скульптурах „птахів“ можна буде розпізнати — журавля, когуту, соколу та інших. Крім скульптур показані будуть також акварелі, розміром 24x18 інчів; їх мисткиня називає „Пісні“, часто бо вони основані на текстах українських народних пісень. На виставці теж можна буде оглянути рисунки кольоровим олівцем, вони, більше як попередні праці А. Перейми, основані на писанкових узорах. З прикладного мистецтва мисткиня виставить 24 керамічні миски, що поділяються на дві групи: одні червоно-чорні, другі — біло-чорні. Червоного кольору миски — вироблені з червоної глини, а на чорних — глина.

Окреміше місце на цій багатій виставці займатиме 10-20 зовсім нових праць, що їх А. Перейма називає „Поєзіїми“. Ці „Поєзії“ вона почала „писати“ два роки тому. Процес простий: рахують букви кожного слова у віршах знайомих поетів, наприклад: Б. Антоновича, чи Л. Костенко). І за кожну букву „пишуть“ символ, звичайно зірку, наприклад, коли є сім букв у слові, то я рисує сім зірок. Ця процедура довга, але надзвичайно приємна. А що підставою моєї мистецької творчості є дерево, звідкіль виростає завжди нова галузка, то „Поєзії“ — це теж галузка в мистецтві від моєї „дерева“, — сказала, усміхнувшись, А. Перейма. „А як не покине мене відвага, — докинула мисткиня, — то покажу кілька праць еротичного характеру, темою яких є „Адам і Ева“ чи „Лада і Лебідь“.

Розглядаючи різноманітність мистецьких праць А. Перейми, за її власним окресленням — „нових галузок від дерева її творчості“, можна сподіватися оригінальної і багатогранної виставки, на якій глядач різних зацікавлень і уподобань — знайде для себе те, що саме його найбільше приманює. Виставка Аки Перейми, на якій вона буде весь час присутня, розпочнеться у неділю, 1-го травня ц.р., в годині 1-ї по полудні, в Галерії ОМУА, 136 Друга авеню в Нью Йорку, триватиме до п'ятниці, 13-го травня ц.р., включно; в будні дні виставка буде відкрита від 6-8-ї години вечора, а в суботу та неділю від 1-ї до 8-ї години вечора.

Успішний концерт студентів в Баффало

Вже від чотирьох років Український Студентський Клуб при університеті Баффало, Н.Й., влаштовує успішні концерти для академічної спільноти, як і для місцевого суспільства взагалі, щоб запізнати докіль із українською культурою, а при цій нагоді поінформувати про багатосторонню боротьбу українського народу із московським окупантом та виявити солідаризування з нею української студентської молоді. Ці концерти також дають нашим молодим талантам неабияку нагоду виявити себе перед ширшою публікою, як загальноамериканською, так і місцевою українською.

Цьогорічна управа УСК виявила велику ініціативу в організації української студентської громади в цьому університеті, зокрема по лінії поширення української підметності в університетському суспільстві, щоб не тільки дати йому відчуття української присутності, але й впливати на університетську атмосферу, щоб розвинути можливості включення й українських студентів в процес університетської діяльності. Енергійна голова Клубу студентка Марта Шоробура із Сиракуз разом із Лідою Цюлько, скарбник, і Христинною Коритник, секретар, присвятили чимало уваги саме питання виявлення живучості українськості посеред українського студентства в Баффало. Концерт „Луна України“, який вони зорганізували 27-го лютого 1983 року, був зейнітною точкою їхньої „українозаційної“ праці під час бжучої календарі. Він був добре запланований, а ще краще виконаний. Найважливіше було тут те, що його виконавцями була виключно молодь, а в тому числі українські студенти того ж університету.

Мистецька частина почалася о 4-й год. по полудні в залі театру Катерин Корнел, Емгірст кемпус. Зал амфітеатральної форми була виповнена в більшості провідними людьми української громади в Баффало: честь їм і хвала, що вміють так щедро підтримувати наших молодих людей в їхніх перших, але важливих починках. Було там немало й чужинців.

Програму розпочато американським національним гімном, після чого Марта Шоробура, голова Клубу, привітала присутніх. Програмою майже професійно провадила Ліда Цюлька, а публіку, зокрема українсь-

ку, „розпирала“ гордість за чистоплудну молодість, та ще за такі молоді таланти як, наприклад, брати Іван і Григорій Доценки, які виконали фортепіанний і скрипковий дует. Вони обидва є студентами університету Баффало. Член Клубу Ліда Гвозда при власному акомпанюванні на гітарі проспівала три українські лемківські пісні, а інший член Клубу, Іван Ярємко, бездоганно виконав на фортепіані „На прощання“. Студент місцевого університету Давид Біловус виконав на піаніно три музичні твори.

Проф. д-р Іван Гвозда із Сиракуз говорив про значення України в контексті сучасних світових подій на тлі історичного змагу за свою незалежність і державну суверенність. Спеціальним доповненням концерту були бандуристи „Кобзарі“ із Сейнт Катерин, Канада. Всі вони члени ОДУМ-у, та під високопрофесійним керівництвом Ольги Метулінської. Українські народні танці виконали молоді члени танцювального ансамблю „Дунай“, також із Сейнт Катерин, під керівництвом Ореста Самця. Концерт закінчено українським національним гімном.

Концерт був надзвичайно успішним, якщо дивитися із точки зору цілі його, яку поставили члени студентського клубу. За це їм належить широке середнє гратуляція. Вдяка належить також українському громадянству Баффало за велику підтримку студентської молоді на його терені, а також належить подяка й відповідним університетським чинникам, що так щедро допомогли Управі Клубу успішно зреалізувати концерт. Хвала Богу, такі українському роду нема перероду. І.Г.

ГРОМАДСЬКИЙ КОМІТЕТ ОЛБАНСЬКОЇ ОКРУГИ

У „Свободі“ ч. 68 з 13-го квітня була поміщена інформація про Громадський Комітет Олбанської округи для вшанування жертв голоду в 1932-33 роках в Україні. Серед згаданих в інформації 36-ти організацій, автор інформації І.Д. пропонує нове активне товариство — Американці в Обороні Людських Прав в Україні, члени якого включилися у працю Громадського Комітету; нестрального і незалежного від обох країн комітетів, що об'єднали всі існуючі організації Олбанської округи.

ШІСТНАДЦЯТЬ ЛІТ МИНАЄ, КОЛИ ВІДІЙШОВ У ВІСНІСТЬ

Дорогий

МУЖ, БАТЬКО І ДІДУНЬО

бл. п.

ІНЖ. ІВАН СТЕЦІВ

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

будуть відправлені

в четвер, 28-го квітня 1983 року, о годині 6:30

в церкві св. Ів. Хрестителя в Ньюарку, Н. Дж.

та в церквах в Римі і Люрді.

. Просимо згадати Покійного у своїх молитвах.

СТЕФАНІЯ — дружина

ЛЯРИСА — дочка з родиною

Інж. ЄВГЕН — син з дружиною

Громадський Комітет для вшанування 50-річчя голодової облоги України при Стейтській Раді УККА в Нью Джерзі

впаштовує

МАНІФЕСТАЦІЮ

Неділя, 1-го травня 1983 р., о год. 3-ї по пол.

СОБОРНА ПАНАХИДА

в українській католицькій церкві СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ в НЬОАРКУ, Н. Дж.

Після Панахиди МАНІФЕСТАЦІЙНИЙ ПОХІД

до ІРВІНГТОН ГАЙ СКУЛ при Клінтон Авеню.

В залі школи буде відчитана ПРОКЛЯТИЯ „ДНІ ЖАЛОБИ“ підписана губернатором штату Нью Джерзі Томом Кейном та промовлятимуть інші американські достояння.

Учні УМІ здобули перші місця в компетенціях

Півторічна послідовна праця комітету, що займався підготовкою 13-річних компетенцій в організації Асоціації вчителів в Нью-Йорку увінчалася повним успіхом в дні 30-го січня, 27-го лютого і 13-го березня.

Мені було дуже приємно працювати з членами комітету, який очолювала молода енергійна вчителька югославського походження Джоан Буячак. До комітету входили, крім неї, вчителі: Адель Вільямс, Ельма Адамс, д-р Джан Горман і Таїса Богданська. Цьогорічний комітет впровадив в компетенції деякі зміни, а саме: приписаний вік учнів в поодиноких категоріях, та заклади в бюлетені Асоціації вчителів музики, щоб учителі оголошували тільки талановитих учнів, бо програма складніша, ніж минулими роками. Компетенції під наголовком „Граційність і вогонь XIX і XX сторіччя“ були поділені на 7 категорій для учнів від 6-и до 18-ти років життя.

Поміж вибраними творами для поодиноких категорій були вперше в Нью-Джерсі прийняті твори українських композиторів, з яких п'ять у категоріях, а три (Українська народна пісня Косенка, Український танок Барвінського і Скерціно Фоменка) як додатковий твір, який судді роздавали при іспитах тим учням, що були допущені до фіналу в трьох найвищих категоріях.

Цей додатковий твір (так зв. „тест піс“) мусили фіналісти вивчити протягом двох тижнів і виконати його разом з приспівом програмою у фінальних змаганнях.

До предмеміарних іспитів, які відбувалися 30-го січня в залах стейтського коледжу Монклер, зголосили своїх учнів 47 учителів стейту Нью-Джерсі, з того дві вчительки УМІ-Галія Клим 12-ро учнів і Таїса Богданська 4-ро учнів. Всіх зголошених учнів було 170. Судді Рут Ренделман, Сем Голланд, Люїс і Біл Шендл переслухували поодинокі категорії учнів і найкращих призначували до фіналу.

З усіх 170 учнів вибрано до фінальних змагань 62 учні, які репрезентували 27-ох учителів. В класі Галі Клим дійшли до фіналу Стефанія Мекейдо, Меланія Бонакорса, Віра Фарміга, Міріам Худьо, Марія Цапка, Надія Дан, Аполлон Григорович, а в класі Т. Богданської — Зеня Гельбіг, Адріана Гельбіг і Анна Еммер. Шкода, що через недугу Марія Цапка, клася Г. Клим, не брала участі у фінальних іспитах.

Фінальні змагання були заплановані на 13-го лютого, але з огляду на снігові перепади їх на невідлі, 27-го лютого, від год. 9-0ї ранку до 5-0ї год. по полудні. Фінал цей відбувався прилюдно і справді урочисто. На естраді акустичної аудиторії Монклер коледжу, на концертному фортепіані Стайнів фіналісти поділені на категорії, від наймолодших почавши до мо-

Таїса Богданська

Уварал **Уварал**
ІЗ НОВИХ ВИДАНЬ
ЗБІРКА ПОЕЗІЙ
Обкладинка роботи мистця БОГДАНА ТИТЛИ
74 сторінок
Ціна: \$4.90 з пересилкою
Мешканці стейту Нью-Джерсі зобов'язані 6% стейтського податку.
ЗАМОВЛЯТИ:
SVOBODA BOOK STORE
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302

Під патронатом
СВІТОВОГО КОНГРЕСУ ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ
ФІЛЬМ

„УКРАЇНА в ОГНІ“

Який охоплює все минуле України — від княжої доби до сьогодні, знаходиться в кінцевій фазі продукції.
Однак фільм вимагає для закінчення додаткових фондів. Просимо наше громадянство допомогти нам фінансово закінчити фільм. Фільм „Україна в Огні“ — це найбільша сила, яка покаже в правдивому світлі життя українців. Даймо змогу, щоб фільм був в бібліотеках, університетах, і наша молодь мала доступ до нього.
Бо до нині таких фільмів в наукових інституціях про Україну не було. Тому наше громадянство повинно мати більше розуміння до цього фільму, який заступить голокост України.
Бо чужинці такого фільму нам не зроблять.
На бажання мекенатів, які вкладають більшість даних на вікіння фільму, студія може показати фільм в робочих проєктах. Імена жертводавців будуть відзначені у фільмі та у пресі.
Ярослав Куликін, фільмовий продуцент
Пожертви просимо вислати на адресу: FILM FUND FOR „UKRAJINA V OHNI“, No of Account 9965, Self Reliance (N.Y.), Federal Credit Union, 108 Second Avenue, New York, N.Y. 10003

Духовний концерт у Клифтоні

Об'єднанні українські православні хори в Нью-Джерсі. Сидять: Архипіскоп Марко (посередній), духовенство і Стефанія Дуткевич, координатор концерту. Обабіч стоять диригенти.

мінарис Григорій Теленев.

Семінаристи свій виступ присвятили Блаженішому Владиславу Митрополитові Української Православної Церкви в США, з радісною нагодою сповнення йому 85 року життя. Блаженіший Владислав своє архипістирське благословення передав у листі до координатора концерту Стефанії С. Дуткевич з Клифтона.

Зворушливим і драматичним закінченням Літургії-концерту був спів понад 120 хористів під керівництвом Осина Головацького. Об'єднанні разом, вони спільно піднесли свої голоси в молитві „Із Святими

упокій“, присвячений пам'яті мільйонів українців, жертв штучного голоду в Україні, 50 років тому. Могутній голос протоієрея Володимира Поліщука викликав слези у зібраних вірних, які, стоячи в жалобі, переживали скорбний спів, що запалив і сколихнув велику церкву нео-візантійського стилю. Об'єднані хори ще проспівали „Благослови, душе моя, Господа“ о. К. Стеценка; „Ой, зійшла зоря“ М. Леонтовича з сольною протодіакона Володимира Поліщука і Стефанія Сікорак, і закінчили програму „Молитвою за Україну“ („Боже Великий“) Миколи Лисенка.

Поміж кількома сотнями присутніх був духовний до-

радник Головної Управи Української Православної Ліги о. прот. Павло Гринишин із дружиною з Вілмінгтон, Делавер, а теж взяло участь доволі багато православне духовенство. Несамовна краса та успіх цього концерту стали духовним піднесенням для всіх православних українців.

Після програми Відділ Української Православної Ліги при парафії Св. Вознесіння у Клифтоні гостив усіх учасників кавою і солодким. Лин Шафранська з Савт Плейфілда, Н.Дж., є головою Округу Нью-Йорк — Нью-Джерсі Української Православної Ліги.

Петро С. Дуткевич

С.В. Анастасія Пирська

надрукування українською і англійською мовами (в цій останній коштам і заходами Українського Народного Союзу) багатомовної Енциклопедії Українознавства, що її виготовляли українські науковці поза межами батьківщини під проводом проф. В. Кубійовича.
С.В. Анастасія Пирська була похована 9-го квітня на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку.

Н.Н.

Режим посилює...

(Продовження зі стор. 2)

До речі, як виходить із даних рядків цієї кореспонденції не надто вже й так „різко“ рідко віруючих і не бракує теж і „вінчан“. Немало трудностей має режимова пропаганда теж і з євангеліями. Теж і тут, хоч як дуже намагається режим применшити, притити і приховати впливи „євангелієвських сект“ серед молоді, це йому не вдається, тоді, як кажуть, „вилазить шило з мішка“ у самій совєтській пресі. Так, наприклад, писав у „Молоді України“ 20-го лютого ц. р. Н. Черненко у статті п. н. „Гра чужими долами“, що хоч „переважна частина віруючих кировоградської та знам'янської групи прихильників Раді церков ЄХБ — люди похилого віку, а все ж серед них є молоді. Здебільшого, це діти з сімей віруючих або ж люди з хиткими переконаннями, яких лові людських душ обпудили лавутинням...“ Що, однак, зосібна бентежить і страхає режим, це те, що як сказано у цій же статті „незалежні видання Раді церков ЄХБ на догоду ідеологічній диверсантам Заходу, публікували підготовані Антоновим матеріали, галасуючи про відсутність свободи совісті, про гоніння на християн в СРСР тощо“. Не важко догадатися, що за це Антонова з м. Знам'янки судили і йому „було винесено вирок — суворий...“, так само як і іншим „прихильникам Раді церков“.

Внаслідок посилення атеїстичної кампанії, зросли теж намагаючись поширити і утвердити „нові радянські обряди“, завданням яких є витиснути і заступити релігійні. Для цього існує окрема „Комісія по радянських традиціях і обрядах“ при Раді міністрів УССР. Її очолює зараз М. А. Орлик, заступник голови Ради міністрів УССР. Як подала „Робітничая газета“ з 20-го березня ц. р., 19-го березня ц. р. вона виступила з доповіддю про „Досвід провадження соціалістичної обрядності та завдання її подальшого розвитку на сучасному етапі“ у Миколаєві, на республіканському зональному семінарі-практикумі. У стосовній кореспонденції говориться, що „доповідь і промови підкреслювали, що нова обрядність поставлена у нас на державну основу, займає важливе місце в комплексі засобів ідейно-морального виховання, виконує гуманні атеїстичні функції...“ Завдання полягає в тому, щоб послідовно і творчо впроваджувати і пропагувати (ці обряди), залучаючи до цієї справи найширші кола громадськості.

У плані атеїстичної пропаганди, останньою совєтська преса також скрипіла атаки на поодиноких священників і віруючих, очорнюючи їх, як правдолюбів, не моральними і т.п. Зосібна закид алогічності — є улюбленою „калькою“ антирелігійних авторів. Прикладом може послужити „стаття“ Ю. Спіридонова „Спокуса, або світська хроніка духовної особи в „Робітничій газеті“ з 20-го березня ц. р. про о. Віктора Локтева, православного священника, чи „наріс“ І. Скрутеня „Просто мокра копія“ в тій же „Робітничій газеті“

з 13-го березня ц. р. „націлений“ проти п'ятидесятників.

Водночас в останньому часі посилюється теж атеїстична пропаганда, яка подекуди одверто признає на це труднощі, що вона їх зустрічає у своїй роботі. Як приклад, варто згадати про допис М. Білліни, про село Бармашове Миколаївської області, п. н. „На атеїстичні теми. — контрасти“, в „Радянській Україні“ з 3-го вересня м. р. Він пише: „У селі час-од-часу відбуваються обряди хрещення дітей. Як же відрегулювати на це парторганізація? Переважною всі „міроприємства“ у цій справі, як „принципові розмови з батьками“, „комплексний план роботи з атеїстичного виховання“ і т.п. кореспондент нарікає, що „серед лекторів — атеїстів покищо, на жаль, безплідно дискутується питання: а що це таке — індивідуальна робота з віруючими?“. А далі: „У Бармашівській сільській раді самозаспокоєно твердить, що останньо багато років у селі не зареєстровано жодного вінчання, що молодь церкву не відвідує... І разом з тим — обряд хрещення... Чому невіруючі молоді люди, одружуючись, дозволяють своїм батькам про всяк випадок хрестити їхніх унуків? Що це, як не здача власних атеїстичних позицій?“

ПАНЬКО ДЖИНДЖУРИС-ТИ, член УНС Відд. 191-го ім. св. Миколая в Трої, Н.Й., помер 8-го березня 1983 року на 87-му році життя. Нар. 27-го липня 1896-го року в Настасові, Україна. Членом УНС став 1933 року. Залишив у смутку дружину Теклю, сина Івана, дочку Марію Жонич і 5 унуків. Похорон відбувся 11-го березня 1983 року на цвинтарі св. Миколая в Трої, Н.Й.

Вічна йому Пам'ять!

Секретар.

СТЕФАН НОВОШИТНИК, член УНС Відд. 379-го ім. св. Юрія в Чикаго, Іл., помер 8-го березня 1983 року на 80-му році життя. Нар. 8-го квітня 1903 року в селі Бельш, повіт Долина, Україна. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Марію, сина Дмитра та швагрю Михайла, дочку Ану з родиною, унуків і правнуків. Похорон відбувся 12-го березня 1983 року на цвинтарі св. Миколая в Парк Ридж, Іл.

Вічна йому Пам'ять!

Василь Семків, секр.

ІВАН ГАРБІНСЬКИЙ, член УНС Відд. 276-го ім. св. Миколая в Еймбриджі, Па., помер 9-го березня 1983 року на 79-му році життя. Нар. 1904 року в Сміт Мілл, Па. Членом УНС став в 1945 році. Залишив у смутку дружину Катерину, сина Івана, братів Михайла, Іоанна, Петра і Данила, сестру Ану Мачер і Марію Сон і п'ять унуків. Похорон відбувся 12-го березня 1983 року на цвинтарі Сильванія Гіллс в Догерті, Па.

Вічна йому Пам'ять!

Степан А.Ванішинський, секр.

МЕРІ ПОЛ, член УНС Відд. 143-го Т-на „Любов“ в Грейт Медовс, Н.Дж., померла 15-го лютого 1983 року на 61-му році життя. Нар. 11-го січня 1923 року в Оксфорд, Н.Дж. Членом УНС стала 1941 року. Залишила в смутку мужа Едварда і дітей: Террі, Ліни, Річарда, Дагласа, Лінду, Джеймса і Бруса. Похорон відбувся на цвинтарі „Гілсайд“ в Оксфорд, Н.Дж.

Вічна їй Пам'ять!

Анна О.Мандюк, секр.

ПЕТРО ЯРЕМА

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Займається похоронами в БРОНХ, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦІ
КОНТРОЛЬОВАНА
ТЕМПЕРАТУРА
Peter Jarema
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y. 10009
(212) 674-2568

Уварал **Уварал**
ІЗ НОВИХ ВИДАНЬ МОЖНА ВЖЕ ЗАМОВЛЯТИ
В КНИГАРНІ ПРИ СВОБОДІ
РОЗДУМИ НА СХИПКУ ЖИТТЯ
СПОГАДИ
автора **Левка Лукасевича**
Книжка у твердій політичній обгорді. 342 сторінок.
Ціна \$22.00 з пересилкою.
Мешканці стейту Нью-Джерсі зобов'язані 6% стейтського податку.
ЗАМОВЛЯТИ:
SVOBODA BOOK STORE
30 Montgomery Street • Jersey City, N.J. 07302

ТЕНІСОВІ ТУРНІРИ
Тенісова ланка УСЦАК, в порозумінні з управою Союзівки, подає до відома дати цьогорічних теніс-ових турнірів на оселі УНСоюзу:
2, 3 і 4-го липня — УСЦАК-Схід
6 і 7-го серпня — Подвійна гра
2, 3, 4 і 5-го вересня — Крайовий УСЦАК
17 і 18-го вересня — Запрошеневий УНС
8 і 9-го жовтня — КЛК

Збірка гуморесок Ол. ШПІЛЬКИ
„І СМІХ І ГОРЕ“
— РОЗГАВА У ПРИГОРШАХ —
Ціна 4.00 дол. Замовляти:
UKRAINIAN NEWS
19411 W. Warren • Detroit, Mich. 48228

В Нью-Йорку померла Анастасія Пирська

У понеділок, 4-го квітня 1983 року, померла в Нью-Йорку по довгий недугу св.п. Анастасія Пирська, народжена Харачко, дружина відомого купця й громадця Михайла Пирського.

Покійна походила з села Жовтанці, жовківського повіту, де перебувала до останньої війни. Не бажаючи жити під совєтською окупацією вона виїхала на Захід, звідки в 1949 році, разом з масою переселенців, виїхала до Америки. Жила в Нью-Йорку, де й познайомилася з Михайлом Пирським й одружилася з ним у церкві св. Юра. Її чоловік, колишній купець у Жовці, а з 1933 року у Львові, після переселення до Америки, в тому самому році, що й вона, спочатку працював у фабриці попирі, а в 1956 році вів власну крамничню одягу на Першій авеню, посеред української ділянки міста. Покійна допомагала йому й не дивлячись на довгі години праці, знаходила час на жваву участь у громадській роботі, а передусім, на допомогу тим, що потребували помічч, в чому брав жваву й ширшу участь її чоловік.

Михайло Пирський змалку був відданий громадській праці й завжди готовий до жертви для загального добра. Як воєк австрійської армії він перебував у часі розпаду царської Росії в Україні, де й після демобілізації австрійських окупантів військ не повернувся до Галичини, як більшість українських воєнків, але негайно зголосився до війська Української Народної Республіки й в її рядах перебував всі роки свого життя, включно до Зимового походу. Після повернення додому він брав участь у громадському житті, зазнавши багато переслідувань від польської окупаційної влади. Після небажаної поновної окупації Галичини совєтами, Михайло Пирський виїхав на Захід, де жив у Авгсбурзі, звідки переселився до Америки й осів у Нью-Йорку.

Обидвоє Пирських заслужили для української громади не лише активну участь у громадській роботі, але і, то передусім, як справжні щедри меценати. Не було великої громадської акції чи потреби, щоб вони обоє не пожертвували з власної волі, без сторонньої примуки, щедри, не раз дуже прикладні суми. Про це можна було почути на обох парастасах, які були відправлені в похоронному заведенні Петра Яреми в Нью-Йорку 7-го й 8-го квітня, після відправлення яких представники громадських установ шире прощали св. п. Анастасію Пирську й

АЛЬМАНАХ НА 1984 РІК

Як і кожного року, у цьому часі редакція щоденника „Свободи“ розпочинає підготовку працю на майбутній Альманах-Календарем, що в 1984 році буде мати своєю головною темою 90-річчя Українського Народного Союзу. Вже тепер просимо авторів, які бажають бачити свої статті, есеї, оповідання, поезії, художні нариси чи репортажі надрукованими в „Альманаху УНС 1984“, готувати такі матеріали. Речення надіслані їх до редакції „Свободи“ — не пізніше 15-го червня цього року. — Ред.

Хто хоче
СТУДІЮВАТИ МЕДИЦИНУ
і через переповнення не зміг дістатися на американський факультет,
МОЖЕ ДІСТАТИСЯ НА МЕКСИКАНСЬКУ ШКОЛУ В ЕНСЕНАДІ
(60 миль на південь від Сан Дієго, Каліфорнія)
на ХОЧІКАЛКО МЕДИЧНУ ШКОЛУ
Інформації можна набути в Америці:
U.S. OFFICE
1680 Broadway Ste. D • Chula Vista, Calif. 92011 • P.O. Box 6044
Tel.: (619) 575-7707

Едвард Косак
ХЛОПСКИЙ РОЗУМ
Сторінок 229
Ціна \$12.50, пересилка 1.00 ам. дол.
Мешканці стейту Нью-Джерсі зобов'язані 6% стейтського податку.
ЗАМОВЛЯТИ:
"SVOBODA" BOOK STORE
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302